

“เป้”

ตั้งมั่นสืบทอดธุรกิจพ่อ

พิชณุ สมานมิตร (เป้)
เยาวชน ต.ลุ่มระวี จ.สุรินทร์

"เป้ - พิษณุ สมานมิตร" หนึ่งในเยาวชนนอกระบบ จาก ต.รุ่งระวี อ.จอมพระ จ.สุรินทร์ อายุ 22 ปี ที่มาเข้าร่วมเรียนรู้ในค่ายพัฒนาศักยภาพและสร้างเครือข่ายเยาวชนทั้งในและนอกระบบการศึกษา 25 อบท. จังหวัดสุรินทร์ (ภายใต้การดำเนินโครงการพัฒนาเยาวชนในชุมชนท้องถิ่น 4 ภาค) สนับสนุนโดยกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น , กสศ. , สถาบันยุวโพธิชน , สกสว. , ธนาคารไทยพาณิชย์ จำกัด(มหาชน) และมูลนิธิสยามกัมมาจล เมื่อวันที่ 1- 21 ตุลาคม 2562 ณ หน่วยอนุรักษ์และจัดการต้นน้ำห้วยสามสบ ต.ศรีสะเกษ อ.นาน้อย จ.น่าน ซึ่งค่ายได้เสร็จสิ้นไปเรียบร้อยแล้วนั้น "เป้" ได้มาสะท้อนการเรียนรู้ เรื่องราวชีวิตเพื่อแชร์ประสบการณ์ให้ทุกคนได้ฟังกัน

เริ่มแรก "เป้" เล่าเหตุผลที่มาร่วมค่ายนี้ เพราะพ่อ "สุวัฒน์ สมานมิตร" ซึ่งดำรงตำแหน่งรองนายกอบต.รุ่งระวี เป็นผู้ส่งให้มาฝึกอบรม บอกว่าจะได้ฝึกวิชาชีพ แต่พอมาจริง ๆ ไม่ได้เป็นเช่นนั้น แต่ก็ไม่ได้ตั้งใจอะไรเพราะการเข้าร่วมอบรมทำให้เจ้าตัวเกิดการเปลี่ยนแปลงในตนเองหลายอย่าง "นอกจากพ่อให้มาแล้วยังมีหลวงพี่ท่านหนึ่ง ตอนที่ผมบวชอยู่ เขาชวนไปไหนมาไหนผมก็ไม่ค่อยไป ท่านบอกผมว่าถ้าอยากเป็นศิลปินหรือนักร้อง เราต้องหัดเข้าหาสังคม ผมก็คิดพักหนึ่งแล้วตัดสินใจมาร่วมครับ"

ส่วนการเปลี่ยนแปลงที่เห็นได้ชัดเจน เจ้าตัวบอกว่า "การเปลี่ยนแปลงของผมตั้งแต่เด็ก เป็นคนชอบอยู่คนเดียวมาตลอด ทำให้ผมไม่กล้าแสดงออก แต่พอ

มาอยู่ที่ค่ายนี้ จากสัน ๆ ก็กล้าแสดงออก กล้าคิด กล้าพูด กล้าทำ มีสมาธิ มีสติ และความกล้า กล้าเปิดเผยสิ่งที่อยู่ลึก ๆ ข้างในตัวเองให้คนอื่นฟัง เขาจะได้นำกลับไปคิด ก็มีประโยคหรือโจทย์อะไรให้เรากลับมาคิดแล้วบอกซึ่งกันและกัน ทำให้ผมได้เห็นแง่มุมของคนอื่น ๆ ทำให้รู้ว่ามีหลายคนที่คิดหรือเป็นเหมือนผมเหมือนกัน ทำให้เข้าอะไรมากขึ้นครับ"

นอกจากนี้ "เป้" ยังเห็นจุดอ่อนของตัวเองและพร้อมที่จะแก้ไข "ตอนที่ผมไม่ได้มาที่นี่ ผมเป็นคนชอบจินตนาการ ชอบเพ้อ อย่างการวาดรูปหรือการแต่งเพลง ผมก็ชอบแต่งในความคิด แต่ด้วยความที่ตัวเองไม่มีความมุ่งมั่น ผมก็จะแต่งแค่หลุด ๆ ลอย ๆ ไป วาดรูปเป็นอัลบั้มของตัวเอง ก็ได้แค่คิดแค่นั้น แต่ไม่เคยได้ทำจริง ๆ แต่พอมาอยู่ที่นี่ ผมเริ่มเห็นหลายคนที่เขาที่เป็นเหมือนผม แต่ว่าเขาก็ยังทำ ผมก็กลับไปจะไปลองทำ ผมจะเลิกซีเกียจ เลิกที่จะแค่จินตนาการอย่างเดียว แล้วลงมือทำ"

"สิ่งแรกที่ยากกลับไปแล้วทำเลยคือ การปรับตัวกับที่บ้าน และไปทำงานช่วยพ่อ ผมอยากสืบทอดงานต่อจากพ่อ แกบอกผมว่าบางทีแก็กแล้ว แก็กอาจจะออกจากงานแล้วให้ผมทำต่อ หรือไม่ก็ฝากไว้กับผู้ใหญ่ แก็กอยากให้ผมเป็นผู้รับเหมาต่อ พ่อปูทางให้ทุกอย่างแล้ว ผมก็คิดว่า ณ ตอนนี้อย่างไร ผมสามารถทำได้ครับ เพราะที่ผ่านมา ผมทำ ผมลงมือจริง แต่ผมไม่ใส่ใจ การที่ไม่ใส่ใจ คือ ทำเป็นจับกังก็ทำแค่จับกัง แต่เราต้องสังเกต

ศึกษา และคิด ทำไปด้วย ศึกษาไปด้วย สิ่งที่ได้จากค่ายเอาไปใช้กับงานของผมได้ทุกข้อย่างเลย เช่น การแสดงออก ความมุ่งมั่น การมีสติ การสื่อสาร และศิลปะ"

การเปลี่ยนแปลงเกิดจากการเข้าร่วมกิจกรรมที่มีหลากหลายภายในค่าย "เป้" บอกว่ามี 3 อย่างในค่ายนี้ที่ชอบเป็นพิเศษ **"ชอบศิลปะ** ผมเป็นคนชอบวาดรูป เวลาวาดรูปเหมือนได้ระบายความรู้สึก และการสังเกต อย่างเช่น ต้นไม้ เรามองและวาดอย่างไรก็ได้ อยู่ที่ตัวเราจินตนาการ และชอบ **กิจกรรมวางเหรียญ** ชอบที่เกมนี้ได้ทำให้พวกเราร่วมมือกันและมีความยาก ผมเป็นคนมือสั้น แต่ยังผ่านไปได้ ทำให้เรามีสติมากขึ้นแล้วคิดว่าจะทำอย่างไรให้วางเหรียญได้"

"และ**กิจกรรมหนึ่งที่ชอบคือการสวดมนต์นั่งสมาธิ** ซึ่งผมขอขยับออกไปตอนที่ผมยังบวชอยู่ ผมนั่งสมาธิทุกวัน เห็นตัวเองว่าตอนที่เรานั่งอยู่ เหมือนไม่ได้คิดอะไร ท่องในใจพุทโธ ๆ อยู่อย่างนั้น แล้วลองคิดถึงตัวเองดู เราทำอะไรมาบ้าง ผ่านอะไรมาบ้าง ชีวิตเราเป็นอย่างไร **เป็นช่วงชีวิตที่ได้ทบทวนตัวเอง** คือเราอยู่อย่างนี้เหมือนเราขาดสติอยู่หรือเปล่า เวลาเราเดิน หรือเราระวังสิ่งที่มาข้างหลัง ทำให้ผมมองเห็นตัวเอง เวลาเราจะไปทำอะไร อยากรู้ก็ช่าง ต้องมีสติอยู่กับตัวตลอด เวลาผมคิดอะไรไม่ออก ผมก็นั่งสมาธิ แล้วการสวดมนต์ ผมชอบที่ยากดีและเป็นคำที่เพราะ"

สำหรับกิจกรรมที่เจ้าตัวบอกว่าไม่ชอบเอาเสียเลย "กิจกรรมที่ผมไม่ชอบคือการตีบอล ตัวผมคิดว่ามันเป็นสิ่งดีที่ให้อู้จักการวางแผนและสามัคคี แต่น่าจะแยกกันระหว่างคนสมัครใจและคนไม่สมัครใจ หรือให้ตั้งกลุ่มแล้วทำอย่างอื่นแทน ความคิดมันมาจากคนหลายคน แล้วผมเป็นคนไม่พูด ไม่ได้ถืออัดแต่มันจำคาญมากกว่า และไม่ชอบกิจกรรมสันทนาการ (เกมทานอฟ) ที่ตั้งกันไปตั้งกันมา ผมว่าเป็นอะไรที่ทำให้ผมบาดเจ็บได้"

พูดคุยเรื่องค่ายกันมาพอสมควร ลองมาฟังชีวิตส่วนตัวของ "เป้" กันบ้าง ที่มีชีวิตที่มีสีสันมาก "ปัจจุบันผมทำงานก่อสร้างกับพ่อ ผมทำหน้าที่ฉาบปูน แบกปูน ผสมปูน เทปูน ทำแบบไม้เป็นเสาแล้วเท ทาสี พ่อผมสอนให้ ฝึกมาตั้งแต่เด็กแล้ว เกิดมาก็อยู่กับงานก่อสร้าง มองอาชีพนี้ว่าดีครับ พ่อสร้างอาชีพนี้ เงินก็ดี พ่อเป็นคนสุขุม ทำอะไร ทำจริง ได้รถหลายคันเพราะงานนี้ได้บ้านหลายหลังเพราะงานนี้ **ต่อไปผมก็จะทำอาชีพนี้ต่อจากพ่อ อยากเป็นผู้รับเหมาก่อสร้าง ผมกำลังฝึกอยู่ พ่อช่วยปกครองอยู่ ตอนนี้ผมยังขาดทักษะการวางแผนและความรับผิดชอบ** เพราะผมเคยเหมาแล้วแผนไม่ดี พ่อ เพราะผมเป็นคนที่ไม่ถ้าได้งานแล้วจะรีบมาก ทำแบบไม่หยุด แล้วผมเป็นคนกินเหล้า กินเหล้าแล้วปล่อยปละละเลยงานไป งานนั้นทำให้ผมรู้สึกที่ผมเสียสิ่งดี ๆ ไป คนอื่นมองพ่อผมไม่ดีว่าลูกเป็นอย่างนี้ ผมก็ทำให้พ่อเสียเยอะ แต่

พ่อก็พยายามบอกผมว่าไม่ต้องไปซีเรียสกับพวกนี้มาก พยายามปรับตัวใหม่ ผมก็มีพ่อคอยประคองตลอดครับ"

"เบ้" เล่าถึงชีวิตวัยเด็กที่เริ่มใช้ชีวิตออกนอกเส้นทางจนเรียนไม่จบเทคนิค "ผมย้ายโรงเรียนบ่อย ตอนนั้นผมยังกินเหล้าสูบบุหรี่ไม่เป็น พอย้ายมาอยู่สุรินทร์ อยู่กับเพื่อนก็เริ่มตามเพื่อน กินเหล้า จนการเรียนจากไปโรงเรียนทุกวัน ไม่เคยเข้าสาย ผมก็เริ่มเข้าป่า ไม่เข้าโรงเรียน กินเหล้า เกือบเรียนไม่จบ พ่อผมขอไว้ให้ผมเรียนให้จบ ผมก็สู้จนเรียนจบ ม.3 ครูไปตามถึงบ้านเลย"

หลังจากที่เรียนจบ ม. 3 "เบ้" ก็เริ่มหางานทำ "ไปทำงานกับพี่ ทำได้ 1 - 2 ปี มีความรู้สึกว่าอยากมีตั้งค้ำใช้ พ่อก็มายื่นข้อเสนอ ให้มาทำงานกับพ่อ แล้วให้ผมไปเรียนเทคนิคย่านบางบอน เรียนจน ปี 3 ก็เหมือนเดิม กินเหล้า ทำอะไรแบบนั้นอีก ช่วงปีหนึ่งเกรดดีมาก พอปี 2 - 3 เกรดเริ่มลดลง ปี 3 มีปัญหาไม่เข้าใจกันแล้วเรียนไม่จบ ตัวผมเองไม่ตั้งใจเรียนเท่าไรด้วย ก็เลยออกจากเทคนิค จากนั้นชีวิตก็ทำหลายอย่าง ได้ไปอยู่วัดที่หนึ่ง อยู่กับเพื่อนที่วงเวียนใหญ่ ได้ไปเป็นช่างระบบที่ธรรมศาสตร์ท่าพระจันทร์ ทำได้ปีกว่า พ่อปีใหม่ที่ได้อีกกลับมาอยู่บ้าน อยู่บ้านพักหนึ่งแล้วก็ไปทำงานกับพ่อเหมือนเดิม"

"เบ้" บอกว่าชีวิตที่ผ่านมาคือการเรียนรู้ "ผมมองชีวิตที่ผ่านมาเป็นการเรียนรู้ และท่องเที่ยว ผมทำงานมาหลายบริษัทมาเลย ทำแล้วก็ออก ๆ อยู่อย่างนี้"

จนได้ไปอยู่กับพ่อ ผมก็ยังเหมือนเดิม เขาให้ไปวชนธรสามเดือน ออกมานิสัยก็เหมือนเดิมกลับมากินเหล้าอีก" จนสุดท้ายก็เดินทางมาเข้าค่ายนี้ ซึ่งทำให้เจ้าตัวสามารถงดกินเหล้าได้เป็นเวลานาน **"มาค่ายนี้ผมไม่ได้กินเหล้า ผมไม่กินก็ได้ ผมก็ไม่ได้กระวนกระวายอะไร** ตอนอยู่บ้าน ผมไม่ได้กินเหล้าทุกวัน เพราะไม่มีเงินครับ"

"เบ้" จึงอยากฝากเรื่องราวของตนเองให้เป็นอุทธาหรณณ์ให้แก่รุ่นน้อง ๆ ต่อไป "อย่างแรกเลยคือ**การคบเพื่อน การเข้าสังคม จะทำอะไรก็ควรคิดให้ดีกว่า** พยายามใจเย็น ๆ เข้าไว้ เพื่อนคบได้ทุกประเภท แต่ก็ขึ้นอยู่ที่ตัวเราด้วยว่าเราจะทำตัวอย่างไร **บางทีเราก็ลืมตัวแล้วไหลไปกับเพื่อน จนทำให้เราเสียคนได้เหมือนกัน**"

สุดท้าย "เบ้" บอกว่าถ้ามีผู้ใหญ่ให้การสนับสนุนตน ตนก็ยินดี และอยากให้ช่วยสนับสนุนด้านการทำงาน "บ้านผมพี่น้อง 3 คน ไปกันคนละทางแล้ว ถ้าผมทำธุรกิจ หรือขายของ เพราะผมชอบขายของเหมือนกัน **ผมมีเป้าหมายผมจะทำงานก่อสร้างเป็นผู้รับเหมา และทำร้านขายอาหาร** พวกกล้วยเตี๋ยกล้วยจี้บ ผมเคยขายอยู่ครับ น่าเป็นคนปรุงให้ ถ้าเป็นไปได้ก็อยากให้ช่วยสนับสนุน ส่วนทักษะอาชีพที่ต้องการการสนับสนุน **ผมอยากเรียนรู้เรื่องการคำนวณ การวางแผน การวางตัว การควบคุมตัวเอง การเป็นผู้นำ การสื่อสารครับ**"